

Határtalanul Erdélyben

A Padányi Iskola hetedik évfolyama elutazhatott a Határtalanul pályázat keretében Erdélybe. Nagyon vártam az utazást, mert már egyszer jártam ott a családommal, és nagyszerű élmény volt. Erre az öt napra nagyon készültünk az osztállyal.

Az első nap korán reggel indultunk busszal Gyergyószárhegyre. Az út nagyon hosszú volt, de ez jó társasággal és barátokkal hamar eltelt. Közben sokat beszélgettünk, zenét hallgattunk, társasoztunk, többen aludtak a korai indulás miatt. Este hat óra körül megérkeztünk a szállásra. Első két nap egy gyermekotthonban aludtunk, ahol nagy szeretettel vártak minket, próbálták minden kívánságunkat teljesíteni. Második nap a Békás-szorost tekintettük meg, ami nagyon csodálatos volt. Az egekig érő sziklák, rajta a magasba nyúló fenyőfák, amelyek csúcsa ködbe veszett, elképesztő volt. Ezután elmentünk a Gyilkos-tóhoz. Sajnos, magas volt a vízszint, csak egypár fa látszódott ki a vízből. Ezen a helyen nagyon finom kürtőskalácsot árultak, mi is vettünk kóstolót. Aztán megint buszra szálltunk. Elérkeztünk Góga Rózsika néni vízimalmához. Alkalmunk volt kipróbálni, hogy milyen a szövőgépnél ülni és szőni. Végül ellátogattunk az ottani csokoládégyárba, ahol kóstolót kaptunk, de vásárolni is lehetett a finom édességekből. A sok program után végre fáradtan visszaérkezünk a szállásra. Egy kis pihenés után kimentünk az udvarra, mert részt vehettünk egy mulatságon, amin néptáncoltunk és énekeltünk. Nekem nagyon tetszett, megismerhettük az ottani táncokat. A vacsora után összebarátkoztunk a gyermekotthon lakóival, akik nagyon barátságosak voltak. A fiúk fociztak, mi lányok pedig jót beszélgettünk velük. Este, a nap zárásaként tévén megnézhattuk a Barca-Inter meccset. Másnap reggel hétkor keltünk, összekapakoltunk, lementünk reggelizni, majd elindultunk egy újabb kalandra. Az első megállóhely a csíksomlyói kegytemplom, amely nagyon szép, díszes volt, majd ezt követően a Mohos-tőzeglápot tekintettük meg. A Békás-szoros után ez volt a másik kedvencem. A talaj alattunk puha volt, és kicsi fapallókon lehetett lépkedni. Utána sajnos elkezdett esni az eső, de attól függetlenül mi még vidámak maradtunk. Lesétáltunk a Szent Anna-tóhoz, ott már szakadt az eső. Felszálltunk a buszra és elindultunk a szállásra, ami Alsócsernáton volt. Este csaptunk egy kisebb osztálybulit, mindenki begyűlt a mi szobánkba, zenét hallgattunk, énekeltünk, társasoztunk, csináltunk gemicukor salátát, gyümölcssalátát, és ott éreztem igazán, hogy én örökké itt akarok maradni. A következő nap elmentünk a Haszmann Pál Emlékházba, ami egy skanzen, sok-sok berendezett parasztházzal. Majd Székelyudvarhely nevezetességeit tekintettük meg. Végül Tamási Áron sírjához utaztunk, ami Farkaslakán található, és ahol már én is jártam korábban. Azon a napon Oroszhegyen aludtunk, ahol nagyon-

nagyon finom volt az ennivaló, számomra ez volt a legjobb szálláshely. Az 5. nap már nagyon fáradtak voltunk. Körülbelül két óra út után odaértünk a Tordai Sóbányához. Ez a hely elképesztő volt, nagy magasságból nézhettük a tavat, ami a barlang közepén található. Kipróbálhattuk, hogy milyen erős a hangunk, hiszen a barlangban a kimondott szó sokszoros ismétlését hallottuk. Itt döbbentem rá, hogy hihetetlen, hogy ez is régen magyar föld volt, mindenhol magyar szó, és emlékek vártak.

Visszafelé az út gyorsabban telt, sokat beszélgettünk és nevettünk. Körülbelül este tízkor érkeztünk haza, aminek már nagyon örültem, mert nagyon-nagyon fáradt voltam. Hiányozni fog a sok szép emlék, meg az erdélyi táj, és nagyon hálás vagyok, hogy eljutottam ide. Volt egy nagyon jó túravezetőnk Robi bácsi, aki kedvelte az osztályt, és mindenről tudott érdekesen beszélni. Azt gondolom, hogy az egész osztályközösség sokkal jobb lett. Ha tehetném, mindenképp elmennék még egyszer az osztály és a táj miatt is.

Pásztor Veronika

7. a